Made in Munkácsy of America

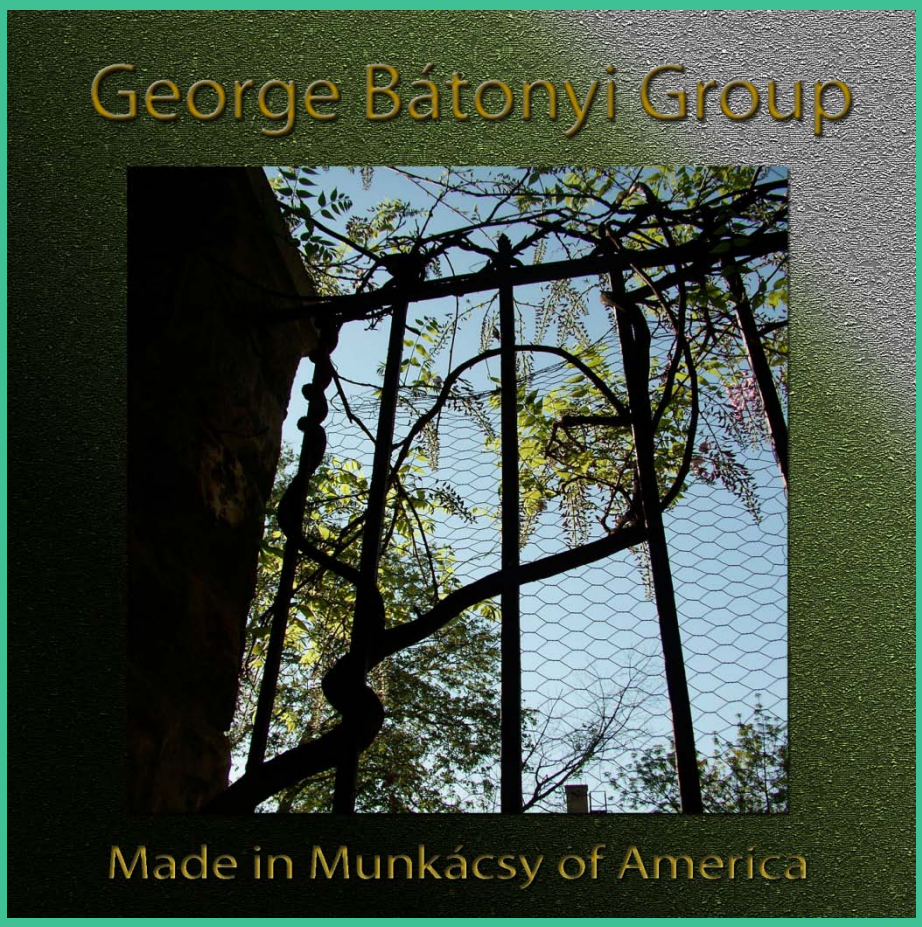

Na, ha sikerülne engem végre közkívánatra kinyuvasztani, akkor ez lenne az a lemez, amire azt mondanák, hogy az utolsó. Ott "keseregnének" az idióták a sírom körül, hogy hát a mester kissé meghülyült öreg korára, de azért ez marha jó zene volt... majd beadnák az örökségem terhére a számlájukat amit ki akarnak húzni még belőlem.

Ez a lemez azonban egyedülálló a maga nemében, kedves "Analfabénák"! Az utolsó pillanatban sikerült összeszedni a lekommerszállódás előtti utolsó kelet-európai hangzást. (Hát az meg mi a franc?)

Miután a vasfüggöny mögötti zenészek hamar rádöbbentek arra, hogy az "áhított" nyugat, mi több a szabad "free America", teljes mértékben elérhetetlen mind karrier, mind hangszervásárlás tanilag, kénytelenek voltak NDK dobokon, csehszlovák szaxofonon, "Vermona" erősítőkkel és egyéb CCCP "spéci" felszereléssel produkálni a nyugati zenekarok hangzását. A proli külvárosi zenekarok által leszedett, a "SZABAD EURÓPA rádió" sistergésén keresztül eljutott amcsi zene szövegei, angol nyelvtanulási tilalom miatt értelmetlenek voltak. Megszületett az a tévhit, valami buta

ráérzés alapján, hogy ezek a "rakabili" nóták a mi közeli felszabadulásunkról szólnak, és egyszer majd mi is "nyugat" leszünk. Tetézte a hitet, hogy akkor egy lekoppintott imperialista ízű koncertért előzetesbe lehetett kerülni, mint a rezsim kulturális ellensége. Sokat mesélhetnék erről, de az egy másik történet.

Volt azonban egy érzés. A kommunizmus kis pitiáner kultúrbarmai ezt nem ismerték. Ezek a zenék, ez a sajátos szegényes effekt nélküli nyers hangzás, azokban a napokban mindennél többet jelentett. Maga volt a remény! Miután a keleti kis piti zenésznek soha nem is fizettek ideát, kedvére kísérletezhetett mindennel, amivel nyugaton anyagi érdekből öngyilkosság lett volna foglalkozni. A furcsa zene megmaradt érintetlenül az időnek, visszasikítva az egykori elnyomott hatalmas zenészek sírba vitt álmait.

Aztán évtizedekre került ez is. A kommcsi "music managerek" felvették az amcsi digó öltönyt, és úri Jazz clubbot nyitottak, ahova nem engedték be a magunk fajtát. "Végre" megjelentek a drága külföldi nyugati hangszerek, és örökre eltemették a free Jazz Fusion igaz, őszinte korszakát.

2004-ben még sikerült sufniból, lagzi zenészek hagyatékaként és a gagyi "Triál" állami zeneszaküzletben fillérekért kikótyavetyélt maradványokat venni, melyhez a hőskorban pult alatti protekció kellett.

Kellett bizony más is! Az elcsalt 20 év zátonyra futott politikája, melynek mind vesztesei azok, kik itt maradtak és bekajálták 4 évente, hogy 3 év múlva jobb lesz.

Egy őszi délután a macskakövet figyelve a lepukkant szülővárosomban eszembe jutott az a régi hangzás! A szabadság! John Coltrane ordító szaxofonja, Jaco Pastorius bass gitárja és ahogy gyerekként a "Musima" gitáron játszottunk a "Kozmosz" húrokon. Az

az érzés, hogy ha kidisszidálni nem is volt hova, de egyszer ennek vége lesz.

A nagy szikra akkor robbant bennem, mikor egy ház kerítésénél megláttam KELET-EURÓPA legnagyobb szimbólumát. Az egész zene lefutott bennem, mint egy lázas gyötrelem. Ez már nem emlék volt. Ezek a valóság hangjai voltak. A vasfüggöny még ma is ott van az emberek könnyéből és kilátástalanságából. Az udvaron állt egy nyeszlett akácfa csemete. Egy rozsdás vödörben volt, és így volt a kerítés mellé húzva. Ágai a kerítésre tekeredve évtizedek alatt összefonódtak a kerítés vassal. A vasfüggönnyel. Látszott, hogy nem dísz fa csak ide ültette valami idióta házmester. Erdőben lett volna a helye. Ha most egy jóakaró el akarta volna vinni vödröstül, hogy kiültesse végleg a helyére, már a vasat is el kellett volna vágni ami a húsába vágott. Késő. Mindennek vége. Ez volt a mi életünk. Ez alatt a húsz év alatt ígérték meg, hogy végre kiültetnek minket az erdőbe.

A kopott utcán narkós kamaszgyerekek gördeszkáztak és a Munkácsy festmények részleteit pingálták a deszkára. A kínai kifőzdében főzték a dögöt, és édes savanyúan nyeltük.

A felvételek bizony gyötrelmesen készültek. Életem egyik legsúlyosabb időszakában egy halott életművész pincéjében, ahova még hajnalonta a szellemek is bejártak. Lidércesen emlékszem egy halott kísértet nőre. A hangmérnöki munka borzalmasabb volt, mint a számokat eljátszani. Az otthontalanság és a kilátástalan ingázás időszaka volt ez. Mindennek kereke volt és minden be volt dobozolva, hogy hordozható legyen. A stúdió felszereléssel volt, hogy azonnal menni kellett. A zaj áradt be a felvételi helysége a rossz ablakokon át. Mint a 70-es, 80-as években.

Az ócska hangszerek fuldokló nyögése és a világvége érzés ott lebegett minden nap a macskakő felett néhány méterre az akácfától.

A számok címei:

1. Impresszió (Amerikai képek Munkácsról)
2. Örök vendégség
3. Százaséggő
4. ...az a híres szám!
5. Ez volt a Jazz
6. Megnagyobbítani a gömböt
7. Az utolsó Magyar temetése

A zenék:

A számok némi magyarázatra szorulnak. (Nem magyarázkodásra.) A történelmi hűség kedvéért azok az öltönyös úri fiúk, akik a papa pénzén lediplomáznak a zeneakadémián, ennek hallatán lesnek mint "Rozi a moziba".

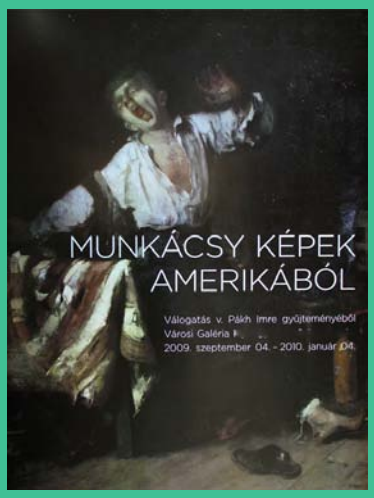

1.Folyton azzal jött mindenki, hogy Munkácsy képeket akar kiállítani Amerikából. Mikor megláttam a hülyegyereket a gördeszkával, rájöttem, hogy ezek amerikai képek (benyomások) Munkácsról a trianonba elcsatolt Magyar városból. Az életérzés frenetikus! Mint egy impresszió egy távoli, sértett, magára hagyott tájról.

2.Az Örök vendégség azt fémjelzi, hogy soha nem jutunk ki az erdőbe.(Akácfa) Akkor kezdtem el feladni azt hiszem magam is azt az érzést, hogy egyszer majd jó lesz. Az egész élet kezdett egy elbaszott "SZOT" üdülésre hasonlítani, ahonnan haza megyünk. Tetézte a helyzetet, hogy akkor jöttem rá, hogy soha sem lesz lakásom, amiben végre békén hagynak, és az nem valakinél van.

3.A százas égő az az egyszerű szimbólum, mikor képtelen vagy berendezni az életed. Soha nem tudod megcsípni a berendezett "nyugati" életszínvonalat. Csillár nélkül ég a százas égő a pofádba, és mire mindenről lemondasz, hogy legyen valamid, épp eltelik az élet.

4.A koncerteken volt mindig egy szám a füstös külvárosban, amiről mindenki, aki élt és mozgott, megállapította, hogy ez a leghíresebb szám. Lefizetett zenekritikustól az olcsó sörrel támolygó farmerjakós nagyokos idiótáig. Ma sem tudom, ezt mi szabályozta, mert ezek a legnagyobb számok teljesen idegenek voltak utólag mindenkinek, és senki nem emlékszik ma már rájuk. Én már akkor sem láttam bennük fantáziát.

5.A Jazz elmúlt KELET-EURÓPÁBAN. Elakadt a 39-es BE BOPP külsőségi szintjén. Kiállamosították és zeneművészkedést tákoltak belőle. Ezt a számot azon idiótáknak szánom görbe tükörnek, akik erre a stílusra építették fel gyöpös karrierjüket, miközben az értelmes emberek tömegével fordultak el az akadémista "lungi jubapp funkis grúvos" marhaságoktól. Ha Charlie Parker élne, nagy ívben szarna rátok, "blúzos" konzervatóriumi idióták!

6.Ez nem a környezetvédelemről és a kinőtt túlnépesedett földről szól, bár arról is szó esik benne. A lotyóm táskáján volt egy csat, ami szétjött, és a fém gömbbel basztatott egész nap, hogy azt nagyobbítsam meg, de azonnal. Rá kellett jönnöm, hogy úgy élik le az emberek az életüket, hogy már nem ismerik fel a csillagképeket, és a szaros kis problémájuk a gömb, nem pedig a földgömb lassuló forgása.

7.A rettenet azonban az, hogy a legtöbb idióta fel sem ismeri, mi ez. Mikor az utolsó Magyart is lépre csalják a Kárpát-medencében a szép mesék a tévéből, egy olcsó rendes kínai zenész talán majd a sírjánál eljátssza majd neki.

A hangfelvételek 2004-2006 között készültek.

A video(képmagnó) 2009-ben készült.

Köszönet:

John Coltrane

Jaco Pastorius

Bartók Béla

Szabados György

